

Φεδερικό Γκάρθια Λόρκα: 'Ο «Ματωμένος Γάμος». Θέατρο Τέχνης.

Με το ίδιο του τό αίμα, με την ίδια του ζωή πλήρως ο Φεδερικό Γκάρθια Λόρκα την αγάπη του στη δημοκρατία και την απελευθέρωση του ανθρώπου· μία νύχτα, σ' ένα σκοτεινό νεκροταφείο, έγινε η ανόσια πράξη που συγκλόνησε την παγκόσμια διανοήση· τὰ όπλα της βίας δώσανε τέλος στη ζωή του άθρονιού αυτού της ανταλουσιάνικης παιδιάδας, που τό γλυκόλαλο τραγούδι του μαγεύει τών ανθρώπων την καρδιά. Και τό τραγούδι αυτό δγαίνει όλόζοια μέσ' απ' τις λαϊκές ρίζες, κι' έτσι, γιομάτο δύναμη κ' αλήθεια, ξεσπάει στους ψηλούς τόνους που όλόγορ' απλώνει η μεγάλη του πνοή. 'Αλήθεια και γνήσια ποίηση, σίγουρη αίσθηση της καρτερής γής κι' άγγιγμα του μακρινού ούρανού—νά τι είναι ο «Ματωμένος Γάμος». Τό ανθρώπινο πάθος δγαίνει μ' όλη τή ζωντάνια του, άχνιστό, απ' τούς στίχους του· τραγουδάει την πλάνη για τόν άνθρωπο και τή ζωή του, τραγουδάει τόν έρωτα, κλαίει για τούς πόνους του, κλαίει για τό θάνατο. Τό μοιρολόι για τὰ δυό παλικάρια που σκοτώθηκαν γι' αγάπη, απλώνεται γιομάτο παλμό πόνου· κι' ο θάνατος έρχεται εκεί μπροστά μας, ζητώντας με πάθος τούς λαθέντες—και τό φεγγάρι τόν βοηθάει, σ' ένα περίφημο ίντερμέτζο.

Είναι τό έργο της ζωής, της αγάπης και του θανάτου, στις πιο καθάριες κι' απείριτες μορφές τους. Κ' είναι θέατρο—γνήσιο θέατρο, λόγος και δράση, λόγος και κίνηση, άρτια και ζωντανή.

Όλος αυτός ο ποιητικός παλμός κι' ο θεατρικός λόγος πρόσβαλε στην απόδοση του ποιητή Νίκου Γκάτσου, που δημιουργικά ζωντάνεψε στη γλώσσα μας τή δραματική ποίηση του Φεδερικό Λόρκα.

Τό πάθος αυτό κ' η φλογερή όρμη που ξεχύνεται απ' τό στίχο του Λόρκα, αυτό τό κονταροχτύπημα της ζωής με τό θάνατο κι' ο έρωθοποφυρωμένος έρωτας δέ δοθήκαν απ' τό θέατρο Τέχνης· η σκηνοθεσία του κ. Κούν δημιούργησε δυό δαρεις κι' απόκοσμους κολασμένους, στο έρωτικό ζευγάρι, κι' όχι την καλλόσημη νύστη που καίγεται απ' τό όρητικό πάθος και «στέλνει χιλιάδες πουλιά» γύρω της, όπως λέει ο ποιητής. 'Ο ποιητικός λόγος δέν άκούστηκε με πληρότητα, δέν είδαμε τό πλάσιμό του. 'Ετσι η σκηνοθεσία του κ. Κούν δέν κατόρθωσε ν' αποδώσει τό θεμελιακό πνεύμα του έργου και δέν αξιοποίησε τις ποιητικές του άρατές. 'Αντίθετα κίνησε με ζοηράδα και ρυθμό τὰ σύνολα.

Σέ απόλυτη άρμονία με τό πνεύμα του ποιητή και γιομάτη έκφραση ήταν η μουσική του κ. Μάνου Χατζηδάκη και στά κύρια θέματα της και στην υποστήριξη του λόγου.

Λαμπρά τὰ σκηνικά και τὰ κοστούμια του κ. Τσαρούχη. Είναι φανερό πως έχει συλλάξει τή σωστή τοποθέτηση του σκηνικού στη θεατρική λειτουργία κι' έτσι, με λιτά μέσα και με αξιόλογη χρησιμοποίηση του ζωγραφικού στοιχείου, έφτασε σε λαμπρό αποτέλεσμα. Τά κοστούμια του είχαν άρτια θεατρική φόρμα.